

Mindretallet finder Loven uforuden, og det kan ikke faae nogen anden Opfattelse af den, end at den med Hensyn til sit Indhold er altsfor stræng.

En god Maalestok, hvorefter Forslaget i denne Henseende kan bedømmes, foreligger i den Straffelov, som oprindeligt er udgaaet for det nordtyske Forbund, men som nu gjælder i hele det tyske Rige, og som det særligt er værd at sammenligne med den Straffelov, der tidligere gjaldt i Kongeriget Preussen.

En Bestemmelse som den, der nu er optaget i Lovforslagets § 1, andet Stykke, fandtes i den preussiske Straffelov, men er med Glid udeladt af den nujældende tyske Straffelov, rimeligvis fordi den vilde lægge et Baaud paa den videnskabelige Granstnings Frihed og hæmme Digte- og Stuepilkunsten. Der blev under Forhandlingen om Straffeloven for det nordtyske Forbund fremhævet, at man, hvis en saadan Lovbestemmelse blev fastslaaet, ikke længere kunde opføre Shakespeares Julius Cæsar paa Theatret.

Med Hensyn til Indholdet af Forslagets § 4 kan det paavises, at det er beslægtet med en tidligere preussisk Lovbestemmelse, der vel ikke er ophævet, men dog mildnet, da den gik over i den for det nordtyske Forbund (nu for det tyske Rige) gjældende Ret. I den preussiske Lov fandtes, ligesom i den foreliggende § 4, begge de to Udtryk: „forhadt“ og „foragtelig“. Men kun det sidste gik over i den Lov, som nu gjælder i Tyskland. Man gik — denne Forklaring er i alt Fald opstillet af en tykt Retslærd — ud fra, at Spørgsmaalet om en Regjeringsforanstaltning var forhadt eller ei, kun angik „det Subjektive“, hvad der rørte sig i Menneskers Indre, og som den borgerlige Retorden ikke havde noget med at gjøre; derimod betegnede Ordet „foragtelig“, at Handlingen aldeles „objektivt“, i og for sig, var en saadan, at den fortjente Foragt. Hvem der ved løgnagtige Meddelelser kom til at vække den Forestilling om Regjeringshandling, at de i og for sig fortjente Foragt, skulde straffes.

Disse Sammenligninger kan vise to Ting: 1) at der i den tyske Lovgivning er foregaaet en Udvikling fra det Strængere til det Mildere; 2) at det foreliggende danske Lovforslag har valgt at tage de ældre strængere Bestemmelser i den preussiske Lovgivning til Forbillede fremfor de yngre mildere, som nu gjælder i Tyskland.

Det skal videre fremhæves, at den tyske Straffelovs § 110 i en enkelt Retning er mildere end den Bestemmelse, der er fastslaaet i første Stykke af § 1. Straffen rammer i Tyskland kun „den, som offentlig for en Folkemængde eller ved at udbrede Skrifter — — — opfordrer til Ulydighed“. Her er kun Tale om offentlige Forsamlinger. Men i Lovforslagets § 1 staar blot „Forsamlinger“, der synes at kunne omfatte de største Møder og de mindste Sammenkomster, Møder under aaben Himmel og en Husstands daglige Samliv.

Lovforslagets § 3 har Lighed med den tyske Straffelovs § 130; men dennes Indhold er mindre strængt: „Den, som paa en for den offentlige Fred faretruende Maade offentlig ophidses forskjellige Klasser af Befolkningen til Voldsgerninger imod hverandre, straffes med Bøgestraf indtil 200 Daler eller med Fængsel indtil 2 Aar.“ Her er aabenbart Eftertrykket lagt paa, at den offentlige Fred ikke maa udsættes for Fare, og der er kun Tale om Straf for en saadan Ophidselse til Voldsgerninger, som kunde udsætte den offentlige Fred for Fare. Naar det derimod i det foreliggende Forslags § 3 hedder: „Den, som i Tale eller Skrift, henvendt til Publikum i Almindelighed eller til Forsamlinger, eller iøvrigt paa en, den offentlige Ro og Orden faretruende Maade ophidses Klasser eller Dele af Befolkningen til Had eller Forbittrelse eller til Voldsgerninger imod andre Klasser eller Dele af den, straffes med Fængsel“, — da synes det for det Første, som om den, der har affattet denne Lov, har betragtet enhver mundtlig eller skriftlig Henvendelse til Publikum i Almindelighed eller Forsamlinger, der kunde virke ophidsende, som faretruende for den offentlige Ro og